

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ Α' ΟΙΚ. (ΐω. 17, 1-13)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στό Δρυόφυτο, στίς 18/5/1980)

1. Ὁ Παράδεισος εἶναι δίπλα μας

Εἶναι μεγάλη εὐλογία νά ἀξιῶνεται ἕνας ἄνθρωπος νά μπαίνει στήν ἐκκλησία. Γιατί ἡ ἐκκλησία εἶναι ὁ Παράδεισος. Ὅτι ἦταν ὁ Παράδεισος μέσα στόν ὁποῖο βρισκόνταν οἱ πρωτόπλαστοι, τό ἴδιο πράγμα εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Ὄταν ὁ Ἀδάμ καί ἡ Εὐά ἔπεσαν καί διώχθηκαν ἀπό τόν Παράδεισο, κάθε μέρα πήγαιναν στήν πύλη τοῦ Παραδείσου καί ἔκλαιγαν, χωρίς νά μποροῦν νά μποῦν μέσα, γιατί τά Χερουβείμ τούς ἀπαγόρευαν τήν εἴσοδο. Ἀλλά ἀπό τότε πού ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός σταυρώθηκε γιά μᾶς, ἡ πύλη τοῦ Παραδείσου ἀνοιξε. Παράδεισο πάνω στή γῆ ἔκανε ὁ Χριστός τήν Ἐκκλησία. Μέσα στήν ὁποία μποροῦμε, ὅποτε θέλομε, νά μπαίνομε. Καί μπαίνοντας βρισκόμαστε στόν ἴδιο Παράδεισο πού ἦταν οἱ πρωτόπλαστοι.

Ἀκούσαμε σήμερα τόν Κύριο μας Ἰησοῦ Χριστό νά λέγει: «Πάτερ οὐς δέδωκάς μοι ἐφύλαξα, καί οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο εἰ μή ὁ υἱός τῆς ἀπωλείας». Δηλαδή, αὐτούς πού μοῦ ἔδωκες, Ἐγώ τούς φύλαξα, δέν χάθηκε κανένας, γιατί ἐγώ ξέρω καί φυλάττω καί μπορῶ καί φυλάττω ἐκείνους πού ἔχω κοντά Μου. Κανένας δέν χάθηκε παρά μόνον «ὁ υἱός τῆς ἀπωλείας», ὁ Ἰούδας.

Καί σήμερα, ἀδελφοί, δέν χάνονται παρά οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἀφήνουν τόν ἑαυτό τους νά προδώσουν οἱ ἴδιοι τόν Χριστό. Ὁ Χριστός δέν ἐγκαταλείπει ποτέ κανένα. Πρόσθεσε ὁμως ὁ Κύριος: «Τώρα πού φεύγω Ἐγώ ἀπό τόν κόσμον καί δέν θά εἶμαι πιά κοντά τους, ὥστε νά τούς φυλάττω, Πάτερ, σύ τήρησον αὐτούς ἐν τῷ ὀνοματί Σου». Ἀπό ἐδῶ καί πέρα φύλαγέ τους Ἐσύ αὐτούς πού μοῦ ἔδωκες. Καί ὁ Θεός φυλάττει τούς πιστούς Του μέ ἕνα τρόπο πού φαίνεται λίγο παράξενος.

2. Πῶς ὁ Θεός φυλάττει τούς πιστούς;

Γιά νά καταλάβουμε, ποιός εἶναι ὁ τρόπος πού ὁ Θεός φυλάττει τούς πιστούς

Του, πρέπει νά θυμηθοῦμε τήν παραβολή τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη. Ὁ καλός Σαμαρείτης εἶναι ὁ Χριστός. Κατέβηκε στόν κόσμο καί βρῆκε τόν ἄνθρωπο γεμάτο ἀπό πληγές, ἕτοιμο νά πεθάνει. Τόν πήρε καί τόν πήγε στό πανδοχεῖο, δηλαδή σέ ἕνα Νοσοκομεῖο καί τόν ἐμπιστεύτηκε ἐκεῖ. Ἔβγαλε καί ἔδωσε χρήματα. Καί εἶπε εἰς τόν Διευθυντή, τόν πανδοχέα: «Φρόντισε γι' αὐτόν, μέχρι πού νά ἐπιστρέψω. Ἄν δαπανήσεις περισσότερα ἀπό αὐτά πού σοῦ ἔδωσα, ὅταν θά ξαναγυρίσω, θά σοῦ τά ἀποδώσω»

Ὁ ἄνθρωπος πού ἔπεσε στούς ληστές, εἴμαστε ἐμεῖς. Νοσοκομεῖο εἶναι ἡ ἐκκλησία. Καί Διευθυντής εἶναι σέ κάθε ἐνορία ὁ παπάς. Ὅταν ὁ Χριστός ἔδωσε στόν πανδοχέα τά δυό δηνάρια ἔφυγε. Ὁ πανδοχέας εἶχε τό δικαίωμα, ἂν θέλει, νά τά φάει καί νά ἀφήσει τόν ἄρρωστο νά πεθάνει. Εἶχε τό δικαίωμα νά τά δαπανήσει ὅλα μέχρι δεκάρα γιά τή νοσηλεία. Καί μπορούσε νά βάλει καί ἀπό τήν τσέπη του, μιά καί εἶχε τήν ὑπόσχεση τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ὅταν ἐγώ θά ἔρθω πάλι, ἂν ἔχεις ξοδέψει ἀπό τήν τσέπη σου, θά σοῦ τά ἀποδώσω πολλαπλάσια. Τά δυό δηνάρια πού ἔδωσε στούς παπάδες ὁ Χριστός εἶναι, ὁ Λόγος καί τά Ἅγια Μυστήρια, ἡ Διδασκαλία, καί ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ. Μέ τό ἕνα δηνάριο ἔχει χρέος ὁ παπάς κάθε ἡμέρα καί κάθε στιγμή, νά ὑποδεικνύει τό σωστό. Καί μέ τό δεύτερο δηνάριο νά δίδει χάρη καί δύναμη στούς πιστούς.

Πόση χάρη παίρνει ὁ ἄνθρωπος, ὅταν βαφτίζεται;

Ἀπό ἄνθρωπος τῆς γῆς, ὅμοιος μέ τά ζῶα, γίνεται ἄγγελος. Γίνεται υἱός τοῦ Θεοῦ. Γίνεται πολίτης τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Πόση χάρη παίρνει ὁ ἄνθρωπος, ὅταν κοινωνεῖ;

Τόση, πού δέν μπορεῖ κανεῖς νά τήν φανταστεῖ. Παίρνει τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Τί εἶναι ὁ Χριστός;

Θεός Ἀληθινός! Τρώγοντας ἕνας ἄνθρωπος τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, παίρνει μέσα του τήν χάρη, τήν δύναμη, τήν εὐλογία καί τόν ἁγιασμό τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστός εἶναι Ἀθάνατος. Καί ὅποιος παίρνει τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ καί δέν ξανααμαρτήσῃ, θάνατο δέν πρόκειται νά δεῖ. Καί ἂν σάν ἄνθρωπος ἀμαρτήσῃ, ἀλλά πιστεύει στό Χριστό καί μετανοεῖ, λέει ὁ Χριστός: Ἐγώ θά τόν ἀναστήσω πάλι «ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ» Τήν ἡμέρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας δηλαδή ὁ ἄνθρωπος αὐτός θά ἀναστηθεῖ δεδικαιωμένος καί ἁγιασμένος ἀπό τήν χάρη τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ.

Χωρίς νά κοινωνήσῃ ἕνας ἄνθρωπος τῶν Ἁγίων Μυστηρίων, εἶναι δυνατόν νά ἀναστηθεῖ γιά νά πάει στόν παράδεισο; Ποτέ!

3. Τό φιλόανθρωπότατο μυστήριο

Πόση χάρη παίρνει ο άνθρωπος όταν εξομολογείται;

Συχνά πέφτομε σέ διάφορες άμαρτίες. Μικρές καί μεγάλες καί μερικές φορές άμαρτίες έντελώς κτηνώδεις. Καί πηγαίνομε καί έξομολογούμεθα. Τότε οί άμαρτίες αυτές σβήνουν όλες. Τίς σβήνει ο Θεός. Διαφορετικά τί κάνουν οί άμαρτίες μας; Μένουν καί μάς χωρίζουν από τόν Θεό. Ο Άγιος Άπόστολος Παύλος λέγει ότι: «είναι οί άμαρτίες μας ένας βράχος, ένας τοίχος, πού μάς χωρίζει έντελώς από τόν Θεό. Ούτε νά Τόν βλέπομε ούτε νά Τόν άκούμε μπορούμε». Αυτόν τόν τοίχο, ο παπάς μέ τήν έξομολόγηση, τοῦ δίνει μιά κλωτσιά καί τόν γκρεμίζει. Προσέξατε· δέν τόν γκρεμίζομε έμεΐς τόν τοίχο, ο παπάς τόν γκρεμίζει. Έμεΐς, πηγαίνομε καί τοῦ λέμε: «σ' αὐτά έφταιξα, καί σέ παρακαλώ, αυτό τόν τοίχο πού έγώ έχω κτίσει, νά τόν γκρεμίσεις». Είναι άπαραίτητο νά ποῦμε τίς άμαρτίες μας, γιατί ο τοίχος πού φτιάξαμε μέ αυτές, δέν φαίνεται μέ τά μάτια τά αίσθητά. Άν φαινόταν, θά τόν έβλεπε ο παπάς, θά ήξερε ποιός τοίχος είναι καί θά μπορούσε μέ τήν έξουσία πού έχει νά τόν γκρεμίσει. Άλλά έπειδή δέν τόν ξέρει τόν τοίχο, πρέπει νά τοῦ τόν ποῦμε έμεΐς μέ συντριβή καί ταπείνωση.

Όταν ένας παπάς, άνοίγει τό στόμα του γιά νά πεί μέ τά λόγια τής συγχωρητικής εϋχής, ο τοίχος τών άμαρτιών μας γκρεμίζεται, εϋφραίνονται οί άγγελοι καί τρέμουν τά καταχθόνια. Τήν ώρα εκείνη, ο διάβολος τρέμει. Αϋτή είναι ή χάρη, πού έδωσε ο Θεός στους ανθρώπους. Νά άκούγεται μιά φωνή άδύνατη καί άσθενική καί νά κάνει τόν διάβολο νά τρέμει.

Λέγει ο Άγιος Κοσμάς ο Αίτωλός: «Άν συναντήσω ένα παπά καί ένα άγγελο, ένα παπά καί ένα βασιλιά, πρῶτα θά χαιρετήσω τόν παπά, θά τοῦ φιλήσω τό χέρι καί θά ζητήσω τήν εϋχή του, καί μετά θά γυρίσω νά χαιρετήσω τόν βασιλιά ή τόν άγγελο. Γιατί ο παπάς, είναι άνώτερος καί από τόν βασιλιά καί από τόν άγγελο. Ούτε ο βασιλιάς έχει τήν έξουσία νά συγχωρεΐ άμαρτίες ούτε ο άγγελος».

Ήταν μιά φορά, ένας άγιος πνευματικός. Καί κουβέντιαζε μέ μερικούς άλλους καλογήρους. Πλησιάζει ένας άνθρωπος καί τοῦ λέει:

-Πάτερ θέλω νά έξομολογηθῶ.

Ο πνευματικός τοῦ άπάντησε:

-Πέστα όλα, όσα έχεις, έδῶ, ένώπιον όλων.

Γιά μιά στιγμή φάνηκε νά διστάζει. Άλλά ό πνευματικός του εἶπε:

-Ἐάν δέν τά πείς ἐδῶ, θά ἐλεγχθεῖς ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων. Πέστα ἐδῶ δέν πειράζει. Ἄς τά ἀκούσουν καί δυό-τρεῖς ἄλλοι ἄνθρωποι.

Καί τότε ἐκεῖνος ἄρχισε μέ ταπείνωση καί μέ δάκρυα στά μάτια, νά ἐξομολογεῖται τίς ἁμαρτίες του, μιά-μιά ὅλες.

Ὅταν τελείωσε τόν ρωτᾶ ό πνευματικός:

-Θέλεις νά γίνεις καλόγερος;

Ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε:

-Μέ πολλή εὐχαρίστηση θά γινόμουν.

Άλλά οἱ μοναχοί πού ἦταν ἐκεῖ ἐπενέβησαν καί εἶπαν:

-Καλά, πάτερ, μετά ἀπό τόσες ἁμαρτίες πού ἀκούσαμε, μέσα σέ μιά στιγμή, ἐσύ παίρνεις τήν εὐθύνη αὐτόν τόν ἄνθρωπο νά τόν κάνεις καλόγερο; Δέν φοβᾶσαι μήπως ξανακυλήσει στίς ἴδιες ἁμαρτίες καί μολύνει τό ἅγιο σχῆμα;

Καί τότε ό πνευματικός τούς εἶπε: «Ὅχι! Γιατί τήν ὥρα πού ἐξομολογιόταν, ἔβλεπα δίπλα του ἕνα λαμπρόφορο ἄγγελο, πού κρατοῦσε ἕνα μεγάλο βιβλίο μέσα στό ὁποῖο ἦταν γραμμένες οἱ ἁμαρτίες αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Καί μιά-μιά, καθώς τίς ἔλεγε, ἔσβηναν. Καί ὅταν τελείωσε τήν ἐξομολόγησή του, ό ἄγγελος ἔκλεισε τό βιβλίο καί ἔφυγε γεμάτος χαρά καί ἀγαλλίαση γιά τόν οὐρανό.

Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος ἐξομολογεῖται, μπροστά στόν πνευματικό σωστά, «χαρά γίνεται ἐν οὐρανῷ ἐπί ἐνί ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι».

4. Ὁ πνευματικός, μιμητής τοῦ Χριστοῦ

Άλλά τό ἔργο τῆς ἐξομολογήσεως ἡ Ἐκκλησία μας, κατά τήν παράδοση τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τό ἐμπιστεύεται στους παπάδες πού ἔχουν ἰδιαιτέρα ἀρετή. Δέν τό ἐμπιστεύεται σέ ὅλους. Γιατί; Διότι, ό ἄνθρωπος πού θά ἐξομολογεῖ τούς ἄλλους, καί θά εἶναι ό μέγας πολέμιος τῆς ἁμαρτίας, ό ἄνθρωπος αὐτός, πρέπει νά εἶναι τέτοιος, πού ό διάβολος νά ἀκούει τήν φωνή του καί νά τρέμει. Πρέπει νά λάμπει ἀπό τήν ἀρετή. Νά εἶναι ἄνθρωπος προσευχῆς. Καί νά εἶναι ἄνθρωπος μέ ἀγώνα πνευματικό.

Ὁ πνευματικός παίρνει στά χέρια του τό πιό δυνατό ὄπλο κατά τοῦ διαβόλου

πού είναι η εξουσία της συγχώρησης των αμαρτιών. Όργανο του διαβόλου για την καταστροφή μας, είναι η αμαρτία μας. Η αμαρτία στην οποία μας παρασέρνει. Καί όπλο της Βασιλείας του Θεού και τό ξεθεμελίωμα της βασιλείας του διαβόλου, είναι η έξομολόγηση μέ την οποία, ο παπας και ο άνθρωπος, μέσα στό νοσοκομείο της Έκκλησίας, συνεργαζόμενοι έπιτυγχάνουν. Καί δέν αφήνουν από τό έργο του διαβόλου όρθιο τίποτε.

Γι' αυτό είναι μακάριος ο άνθρωπος ο οποίος έκτός από πατέρα και μητέρα σαρκική, έχει και πατέρα πνευματικό, στον οποίο πηγαίνει συνεχώς και έξομολογείται τις αμαρτίες του. Όλοι οι άγιοι πατέρες, που όχι μόνο πήγαν στον παράδεισο, αλλά πήγαν εν δόξη, διδάσκουν: «Χωρίς να έχει ο άνθρωπος πνευματικό πατέρα, κατά λάθος λέγεται χριστιανός. Καί την όδό της σωτηρίας την παίζει κορώνα-γράμματα. Μπορεί κατά λάθος, να δει την πύλη του παραδείσου, αλλά δέν τό έχει σίγουρο. Όποιος όμως έχει πνευματικό πατέρα και έξομολογείται τακτικά και τηρεί τά λόγια του σαν έντολές του Χριστού, ο κόσμος να γίνει άνω-κάτω όλόκληρος, ο ίδιος ο Βελζεβούλ να έλθει, ο αντίχριστος να έρθει στον κόσμο, την σωτηρία του δέν θά την χάσει»

Είπε ένας επίσκοπος: «Άν μέ ρωτούσαν, τί θά προτιμούσες; Νά χτίσεις μία μεγαλοπρεπεστάτη έκκλησία ή να κάνεις ένα καλό πνευματικό; θά προτιμούσα χωρίς δισταγμό τό δεύτερο. Γιατί ο καλός πνευματικός, θά γίνει πατέρας και θά οδηγήσει τά τέκνα του, όλα, στην Βασιλεία του Θεού. «Ούς δέδωκάς μοι έφύλαξα» είπε ο Χριστός, που ήταν ο πρώτος Πνευματικός μας. «Και ούδείς έξ αυτών άπώλετο». Καί όποιους φωτίσει ο Χριστός και πάνε κάτω από τό πετραχήλι και κοντά στην συμβουλή πνευματικού πατέρα, δέν θά χαθούν ποτέ! Άμήν.-